

oleme marus! Loomatöhter, joo nüüd ise hoolimata oma maru fibwti! Minu jänestele oli marufibwtiga rõugeid pandud ning neid jänesseid on Eleonora meile süüa annud. Oh mina õnnetu, eh meile lõik õnnetumad!”

Nüüd ebmataswad ka lõik teised ära ja asi näis õige kirjuts minna tahtwat. Seal tõuuis loomatöhter wiimaks lauast ülesse, tänas perenaisi hea lõuna eest ning hakkas siis walju healega naerma.

„Waadake, waadake! Ta on juba marus,“ kirjendas Priidu.

Maerja ei saanud aga enam hinge tagasi ning preili Krinoline tegi juba niisuguse näu, nagu oleks ta mõni leinaja mõrõja.

„Friedrich Knopf, herra Knopf!“ sai loomatöhter wiimaks sõna suhu. „Arge kartke! Ma andsin teile seekord maruse koera peaoju asemel tükkise peeneks lõigatud worsti.“ Ja jällegi tuli talle selle juures hirmus lange naeru torm peale.

Nüüd sawad ka teised loomatöhtri wingerypüsti mängimisest aru ning Priidu oleks häbi pärast maa alla wõunud. Eleonore tüksas aga meest jälle märkja ja ütles taja: „Waata nüüd, kudas sa oma pilli lõhki ajasid!”

Priidu olla sest saadik, kudas ma kuulen, oma meelt parandanud ja ütelda ka juba mõniford heal tujul, tema olla wanast Geesti sugust. Ei ajada ta ka enam neid asju taga, mis tema filmapiirist wäljas seisowad ning sellega olla Eleonora wäga rahul. Ma loodan, et kalendri lugesad Priiduga nüüd ka rahul saawad olema. Rahu on aga kallim kui kuld.

4. Õlgedest tulekindlad katused.

Aastal 1886 ja 1887 hakkas Wenemaal üts iseäraline leidus põllumeeste tähelepanemist oma poole tõmbama. See oli õlgedest tulekindla katusea walmista-

mine, mis Krasnouisimski põllutöö koolis ülesse leiti. Leidust on wäga mitmed koguni ajalohafels liitnud ning nagu praegu näha, saab ta eht ka pia kõigile poole laiali launema. Sellewärsst toome meie ka omas tänawuses kalendri sabas selle tähtsa leiduse üle Geesti põllumeestele ajalohafese seletuse ja näitame, kudas seda katusea materjaali walmistada ja vruufida tuleb.

Ülesleidjad läksiwad sellest põhjusest wälja, et õled, mis sawi sees ärallutatud, mitte ei põle. Mida täielisemalt õled sawiga täis joodetud on, seda wisamine panewad nad tulele wastu. Kui sawi iga õl kõrre sisse on tunginud, siis ei uha wiim teda sealt mitte ära, nagu ta õlgede pealt ära aetud saab, kui ta sinna määritasse. Kui aga see pais õlgede fõrd, millest katuse tehtud, sawiga lõbi liutatud saaks, siis oleks ta nii ränk, et paarid ja roowitud tema all loofa wauks. Ülesse leitud põlemata katuse on lerge, odaw ja kindel. Teda tuleb järgmisel wiisil walmistada.

Põlemata katusea tarwis piawad õled 1¼ aršfina laiusesse lanqasse kudutud saama. Lõimeks wõetakse liht poe paela ning suuks õlgi, mida telgede moodi riista peal kofku punutakse. Kõige suuremad wäljaminekud selle töõ juures on teljed ja lue. Teljed tulewad umbes 5 rubla maksma. Kes telgest ise näinud, wõib neid kobe järele teha. Kui keegi põllumeeste selts üle vaari niisugust telaest omale Bermi linnast telliks, siis oleks igal mehel eeskuju näha ning wõiks peremebed neid kodus hõlpsaste järele teha. Saadest mattide walmistamine lähab aga nii ruttu — 2 naisterahwast wõiwad päewal 60—100 aršfinat õlgmatti walmis teha — et igal peremebel suuqgi tarwis ei ole, ise telgi osta. Ühed teljed on küla kofhta parajad, ning nende peal wõib lühikesel ajaqa iga talu peremees oma katusea tarwiduse ära kududa. Lõime ostmine ei ole ka mitte kallis asi; teda wõiks ka osaw perenaine ise walmistada. Sell kumbel saadatakse katuse, mis mitu kumment fõrda odawam ja